

missets Gjæld, er det jo aabenbart Noget, som ikke vedkommer hans Formue, men det er en Bærgelse i Fideicommissets Formue, der finder Sted. Formuen er ikke hans, Gjælden heller ikke, men hans Stilling er som bekendt kun, at han er berettiget til at nyde en Indtægt af Fideicommisset; af denne Indtægt skal han beskattes; men den Indtægt, som saaledes skal beskattes, fremkommer aabenbart for ham først, naar han har betalt Skatter, Renter og ogsaa Afdrag paa den Gjæld, som paahviler ikke ham, men Fideicommisset. Hans Stilling er, som ogsaa den ærede Ordfører antydede, ganske analog med en Beneficiars Stilling, med Hensyn til hvilken man jo i § 2 indrømmer, at han vil kunne fradrage de Byrder, der paahviler Embedet, ikke alene Renter, men ogsaa Afdrag. Dette synes ogsaa det ærede Udvalg egentlig at have erkjendt, idet man ikke er draget tilfæls imod selve denne Betragtning, men derimod har anført, om jeg saa maa sige, en Sidebetragtning, nemlig den, at man jo paa den anden Side ikke forlanger, at den Fideicommissbesidder, som optager et Laan paa Fideicommisset, skal føre dette Laan til Indtægt for det Aar, i hvilket han oppebærer det, og heraf menes det at være en nødvendig Conseqvent, at heller ikke den Fideicommissbesidder, som betaler Afdrag, kan afdrage dette i sin Skatteindtægt; men jeg seer ikke den nødvendige Conseqvent i denne Længselsgang; jeg synes ikke, at der er nogen nødvendig Følgeslutning. Sagen er nemlig den, at den Fideicommissbesidder, som optager et Laan paa Fideicommisset, i Reglen ikke faaer Lov til at stoppe disse Penge i sin egen Lomme. Det er vistnok aldrig Tilfældet, at der tilstaaes Bemyndigelse til at optage Laan saaledes, at Fideicommissbesidderen kan anvende Laanet til sin personlige Brug. Det er ialfald meget sjældent, thi Forholdet er i Almindelighed dette, at det tilstaaes Fideicommissbesidderen at optage et Laan til Fideicommisset, eller rettere sagt, at det tilstaaes Fideicommisset at optage et Laan til dets Behov, f. Ex. til at foretage større Arbejder, saasom Drainingsarbejder, Opførelse af Voldsbygninger osv. Pengene gaae vel igjennem Fideicommissbesidderens Hænder, men gaae ikke i hans Lomme; de passere ham

for at anvendes til Fordeel for Fideicommisset. Hvis det er en fornuftig Forretning, maa det jo antages, at der senere deraf vil præsentere sig en forøget Indtægt af Fideicommisset, og deraf vil der altsaa blive at svare en højere Skat; men derigjennem fyldestgøres da ogsaa den hele Hensigt. Det er dette, som forekommer mig at være overseet i Udvalgets Betragtning, en Betragtning, som den ærede Ordfører udtrykte omtrent saaledes: „Naar han slipper for at betale Skat af Afdrag, og naar han heller ikke svarer Skat af den Indtægt, han har havt ved at faae Laanet, saa bliver hele den Indtægt, han har havt af Laanet, skattefri.“ Men det er jo ikke Fideicommissbesidderen, der umiddelbart har havt Indtægt af Laanet; dette er jo kun Tilfældet, hvor han faaer Laanet saaledes, at han kan anvende det umiddelbart til sin egen personlige Forbrug, og i saadanne Tilfælde vil jeg ogsaa ansee Udvalgets Betragtning for rigtig; men forøvrigt maa jeg fastholde Rigtigheden af den Betragtning, jeg har fremsat, og jeg agter derfor at stemme mod Forslaget under Nr. 5. Den første Deel af Forslaget kan jeg naturligvis fuldkommen vel tiltræde, men jeg anseer det ikke for nødvendigt. Man har ikke havt den i tidligere Skattelove og dog anseet dens Regel for noget Selvfølgeligt. — Endnu bestemtere maa jeg tillade mig at fraraade Forslaget under Nr. 7. Dette Forslag gaaer jo nemlig ud paa, at den, der efter Begyndelsen af et Calendaraar er kommen i Besiddelse af en Formue eller en Virksomhed efter anden Mand, skal sættes i Skat, ikke efter den Indtægt, han selv i det foregaaende Aar har havt, men derimod af den Indtægt, som Formuen eller Virksomheden har givet det foregaaende Aar. Det siges i Betænkningen, at dette er grundet paa, at Skatten ikke skal svares af det foregaaende Aars Indtægt, men skal svares af det Aars Indtægt, hvori Skatten betales, hvorimod det foregaaende Aars Indtægt kun er den Maalestof, hvorefter Skattens Beregning skal ske, hvoraf der igjen drages den Slutning, at, naar der en Visshed for, at denne Maalestof er urigtig, bør man fravige den. Jeg skal for det Første bemærke, at det ikke forekommer mig sikkert, at Skatten